

Звѣрътъ.

М. П. Шиль.

I.

динъ зименъ день азъ се тъкмѣхъ да ида на ловъ въ близкитѣ блатни мѣстности. Но сѣверниятъ вѣтъръ бѣ подгонилъ крилатата дивечъ далечъ на югъ, къмъ лозята до Сенъ-Лоранъ. Отъ тоя градъ получихъ телеграма: „Тичайте по-скоро, че привтасаха цѣли облаци отъ бекаси (птици)“. Азъ веднага се качихъ въ бричката на моя другаръ Проспера и шибнахме коня да бѣга по пжтя. Сегисъ-тогисъ бодрото конче безъ подканяне рипаше съ всичка сила и влѣчеше кабриолетчето, като да го теглѣше сѣверозападния вѣтъръ, що духаше въ лицето ни и покриваше мустацитѣ ни съ ледена кора.

Прѣдъ насъ се разтѣгаше еднообразна, съвсѣмъ плоска равнина; лозята се редѣха на нея, набодени съ трепетликова дървеса и съ спокойни трѣстики, които наклоняваха своитѣ махнати глави, като да се покланяха на хладния вѣтъръ.

До Сенъ-Лоранъ имаше около 25 километра; нищо не нарушаваше еднообразната равнина, и на дългата бѣла лента, по-която се протегаше пжтя, не се виждаше жива човѣшка душа. Мене ми се додрѣма, та по-добрѣ обвихъ главата си въ гуглата на ямурлука си и скрихъ подъ него ржцѣтѣ си безъ